

Απόφαση της Π.Ε. του ΝΑΡ, 19 Μάη 2012

25.05.12

1. Μπροστά στο «2^ο γύρο» των εκλογών

Όπως σημειώνουμε και στην πρόσφατη απόφαση της Π.Ε. για τα εκλογικά αποτελέσματα, «το αποτέλεσμα των εκλογών της 6 Μάη δημιουργεί μια νέα πολιτική κατάσταση στη χώρα μας. Ζητούμενο δεν είναι να επαναπαυτούμε στο βήμα που έγινε, να αρκεστούμε σε μια νέα, πιο μαζική καταδίκη των “μνημονιακών” κομμάτων. Μπορούμε να ενισχύσουμε τη ριζοσπαστικοποίηση του λαού, να βαθύνουμε το ρήγμα που προκάλεσε η λαϊκή ψήφος. Να ματαιώσουμε τα σενάρια αντιδραστικής αναδιάταξης του πολιτικού σκηνικού και κυβερνητικών λύσεων σε βάρος των λαϊκών συμφερόντων, να ακυρώσουμε τα αντιλαϊκά μέτρα, να επιβάλλουμε μέτρα σε όφελος του λαού και της νεολαίας. Να ανοίξει ο δρόμος για την αντικαπιταλιστική ανατροπή της επίθεσης κυβερνήσεων - ΕΕ - ΔΝΤ - κεφαλαίου. Και, παραπέρα, για την αντικαπιταλιστική επανάσταση και την εργατική δημοκρατία προς τον κομμουνισμό της εποχής μας».

Πρώτο, πολύ κρίσιμο πεδίο αυτής της προσπάθειας, είναι οι νέες εκλογές της 17 Ιούνη, που δεν θα είναι μια απλή συνέχεια της 6ης Μάη. **Πάμε για σφοδρή ταξική και πολιτική σύγκρουση το αμέσως επόμενο διάστημα. Στη μάχη αυτή θα κριθούν πρωτοπορίες, ρεύματα, οργανώσεις με μακροπρόθεσμη (τουλάχιστον δεκαετίας) επίδραση στην ταξική πάλη.** Και το ερώτημα μπαίνει σκληρά: θα κάνει ο λαός και το κίνημά του ένα μεγάλο βήμα προς τα μπρος ή θα πάμε σε μια άτακτη υποχώρηση και συντριβή; Γι αυτό η γραμμή της αντικαπιταλιστικής ανατροπής και της προετοιμασίας των εργαζομένων και της νεολαίας για το νέο γύρο πιο συνολικής αναμέτρησης είναι μονόδρομος για τη νικηφόρα έκβασή της, παρότι θα δοκιμαστεί σκληρά, μέσα σε αντιφατικές και πιο δύσκολες για μας συνθήκες.

2. Πώς διαμορφώνονται τα βασικά δεδομένα της αντιπαράθεσης:

Το αστικό μπλοκ είναι σαφώς ανήσυχο από τις ριζοσπαστικές τάσεις του συσχετισμού που αποτυπώθηκαν εκλογικά και κυρίως από τη δυναμική τους. Εκτιμούν φυσικά ότι προς το παρόν οι διαθέσεις των εργαζομένων δείχνουν να εκφράζονται κυρίως στη γραμμή καταδίκης του μνημονίου και των κομμάτων του - εντός όμως των πλαισίων και των πυλώνων της καπιταλιστικής επίθεσης (και κρίσης) δηλ. της αγοράς, της ΕΕ και του αστικού κοινοβουλευτικού συστήματος (έτσι εξηγείται και η μεγάλη επίδραση του αριστερού κυβερνητισμού). Ξέρουν όμως πολύ καλά ότι παραμένει ανοιχτό το ζήτημα της βαθύτερης αριστερής και αντικαπιταλιστικής πολιτικοποίησης, στράτευσης και δράσης, ειδικά της ανερχόμενης αντι ΕΕ διάθεσης, μπροστά στους νέους κύκλους ύφεσης στην Ευρωζώνη, την πολυετή παράταση της κρίσης και του νέου μπαράζ άγριων αντιλαϊκών μέτρων που θα ακολουθήσουν άμεσα. Βλέπουν και μέσα στον κόσμο που ψήφισε ΣΥΡΙΖΑ, μια ορισμένη επίδραση του αντικαπιταλιστικού προγράμματος και της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. **Γι αυτό θέλουν να κάμψουν αυτή τη στάση.** Είναι βάσιμοι οι φόβοι τους ότι η πολιτική και κοινωνική κατάσταση δεν θα είναι εύκολα «διαχειρίσιμη» την επόμενη μέρα και γι αυτό επιχειρούν να περάσουν σε αντεπίθεση, να πάρουν τη ρεβάνς και την πρωτοβουλία των κινήσεων απέναντι στο λαϊκό παράγοντα.

Η τακτική τους είναι πολυσύνθετη:

- Επιδιώκουν πριν απ' όλα να **ενοποιήσουν ακόμα πιο στρατηγικά** τις αστικές δυνάμεις, καθώς και να αναστηλώσουν τις συμμαχίες τους με τα μικροαστικά στρώματα (τους «νοικοκυραίους») μέσα από τη γραμμή «ανήκουμε στην Ευρώπη της ΕΕ, υπερασπίζουμε τα συμφέροντα της διεθνούς μας θέσης, της ιδιοκτησίας, της σταθερότητας και των κερδών μας».

- Εντείνουν την **ιδεολογική, οικονομική, πολιτική τρομοκρατία** στους εργαζόμενους και τα ταλαντευόμενα μεσαία στρώματα απέναντι στον «τυχοδιωκτισμό» του άλλου - εκτός ΕΕ και ευρώ - δρόμου, υπερασπίζουν την αντεργατική επίθεση στο όνομα του «μικρότερου κακού», ζητούν τη βοήθεια και κατανόηση των Ευρωπαίων συμμάχων για «ανάπτυξη» (με Ειδικές Οικονομικές Ζώνες και εργασιακό μεσαίωνα) και πάντα στα πλαίσια της «τήρησης των συμφωνιών».

- Κλιμακώνουν την αντιαριστερή -αντικομμουνιστική επίθεση. Οι αριστεροί, οι αγωνιστές, το κίνημα, λίγο-πολύ ανακηρύσσονται από το Σαμαρά ως «εχθροί της πατρίδας».

- Προσπαθούν να ανασυγκροτήσουν πλατιά το «μνημονιακό μπλοκ» με κορμό τη ΝΔ και τις σκληρές νεοσυντηρητικές, ακροδεξιές δυνάμεις (ΔΗ.ΣΥ. ΛΑΟΣ, Δράση, Δημιουργία Ξανά) που κινούνται στο πλευρό της, με «τσόντα» το υπό κατάρρευση ΠΑΣΟΚ (που πλέον επιβεβαιώθηκε ότι έχει οριστικά πάρει μη αντιστρεπτό διαζύγιο από την λαϊκή του βάση), και με διεμβολισμό τμημάτων του «αντιμνημονιακού» εθνικοπατριωτικού χώρου. Με πλατφόρμα μια μετωπική αντιπαράθεση με την αριστερά, το κίνημα και τις «αντιευρωπαϊκές» δυνάμεις. Το μέτωπο αυτό διεκδικεί πλειοψηφία και κυβέρνηση, για να επιφέρει «τάξη και ηρεμία», για την απότομη επιτάχυνση της αντεργατικής επίθεσης, αξιοποιώντας όλο και πιο ανοιχτά την εφεδρεία της Χρυσής Αυγής, απέναντι στις ανερχόμενες τάσεις του κινήματος και τις δυνατότητες πολιτικής του απελευθέρωσης.

- **Ένα δεύτερο σημείο της αστικής τακτικής** αφορά την προσπάθεια ανοικτής ενσωμάτωσης του ΣΥΡΙΖΑ και του κοινωνικού ρεύματος που εκφράζει, **με στόχο τον ευνουχισμό της αριστερόστροφης κοινωνικής απόρριψης των μνημονίων και τη δημιουργία ενός κεντροαριστερού, συστημικού, «αντιμνημονιακού» πόλου αντιπολίτευσης (ή/και κυβέρνησης) με κορμό το ΣΥΡΙΖΑ** και την ανοχή δυνάμεων από τα δεξιά του (ΔΗΜΑΡ, τμήματα των ανεξάρτητων Ελλήνων, τμήματα προερχόμενα από το ΠΑΣΟΚ-Κοινωνική Συμφωνία) και αριστερά του (ταλάντευση και τμημάτων της ευρύτερης ριζοσπαστικής αντικαπιταλιστικής αριστεράς σε αυτό το σχέδιο). Ένας πόλος που θα έχει σαφή προγραμματική τοποθέτηση και πρακτική παραμονής εντός του ευρώ, της ΕΕ και του αστικού κοινοβουλευτισμού, και που θα λειτουργεί σαφώς ως ανάχωμα και ως μεγάλο χώρος υποδοχής και ενσωμάτωσης των ριζοσπαστικών, αντικαπιταλιστικών και κομμουνιστικών τάσεων και οργανώσεων στην ελληνική κοινωνία.

Η προσπάθεια εδώ θα είναι διπλή. Από τη μια πόλωση και (φαντασιακή) παρουσίαση του ΣΥΡΙΖΑ, ως αντιευρωπαϊκή ή/και επαναστατική δύναμη ώστε να παίρνει τα αναγκαία αριστερά εύσημα, και από την άλλη εκβιασμός και πίεση για ακόμα πιο δεξιά πολιτική και προγραμματική στροφή του, για σύνθλιψη και περιθωριοποίηση των εσωτερικών αριστερών και ριζοσπαστικών του ρευμάτων (χαρακτηριστικές οι δηλώσεις των στελεχών του στα ΜΜΕ, αλλά και τα διαπιστευτήριά του στους κομισάριους της ΕΕ και του ΔΝΤ).

Αυτός ο νέος διπολισμός, το δίλημμα κεντροδεξιά ή κεντροαριστερά, εντός των ορίων της καπιταλιστικής επίθεσης και της ΕΕ (άρα και των μνημονίων), στοχεύει **να εξαρθρώσει το λαϊκό κίνημα** από δύο μεριές. Και δια της παράλυσης των αντιστάσεων και υποτίμησης των κινδύνων από την λυσσαλέα αντίδραση των εγχώριων αστικών και διεθνών δυνάμεων εν μέσω αριστερής «εξουσιαστικής μέθης» και δια της ενσωμάτωσης - αυταπάτης, και τελικά απογοήτευσης, μιας και η διακηρυγμένη κοινωνική ανακούφιση ποτέ δεν θα 'ρχεται, εντός της δανειακής σύμβασης, της ΕΕ και του ευρώ. **Να κλείσει το ρήγμα που άνοιξε η δράση των εργαζομένων και το αποτέλεσμα του πρώτου γύρου των εκλογών. Να αποτρέψει τη μαζική είσοδο του αντικαπιταλιστικού προγράμματος, των ιδεών και του πόλου σε ευρύτερες κοινωνικές δυνάμεις. Να βάλει νέα εμπόδια στην ταξική ανασυγκρότηση του κινήματος και την πολιτικοποίησή του έξω από τα όρια ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ, της «επαναδιαπραγμάτευσης» των όρων σφαγής των εργατικών δικαιωμάτων και των ρυθμών της εξαθλίωσης.**

Ο ΣΥΡΙΖΑ δείχνει να αποδέχεται αυτό το ρόλο, εντείνει τις προσπάθειές του για πρώτο κόμμα (αξιοποιώντας χωρίς ενδοιασμούς τον αντιδημοκρατικό εκλογικό νόμο κοινοβουλευτικής πρωμοδότησης), με ξεκάθαρη πλέον στρατηγική: **επαναδιαπραγμάτευση του μνημονίου και της δανειακής σύμβασης και όχι ανατροπή τους, ούτε μονομερή καταγγελία τους, μέσα στο ευρώ και την ΕΕ, και με παρέμβαση στους ευρωπαίους ηγέτες για χαλάρωση του δημοσιονομικού συμφώνου, της λιτότητας και αναπτυξιακή βοήθεια στην Ελλάδα.** Όσον αφορά το προγραμματικό περιεχόμενο της κυβερνητικής του πρότασης, όπως φάνηκε και από τα πέντε σημεία την περίοδο των διερευνητικών εντολών, κινείται πια καθαρά στη μη χειροτέρευση της κατάστασης των εργαζομένων και όχι στη βελτίωση της σημερινής άθλιας θέσης τους, στο να πάρουν πίσω τα κλεμμένα καταρχήν της διετίας, να ακυρωθούν όλα τα μέτρα του μνημονίου. Επίσης, το ζήτημα του χρέους παραπέμπεται ανοικτά πλέον στις ελληνικές καλένδες.

Στην κατεύθυνση αυτή ο ΣΥΡΙΖΑ ενισχύει την πίεση στα αριστερά του, την πολυγλωσσία του για να είναι αρεστός σε κάθε ακροατήριο και τη δημαγωγία «ενότητας» γύρω από τον εαυτό του και τις στενά κομματικές-τακτικές του στοχεύσεις. Δεν μπορεί να υποδεχτεί και να βαθύνει τη λαϊκή καταδίκη του μνημονίου, πολύ περισσότερο να οργανώσει την πάλη για την ανατροπή του. Στη βάση αυτή δεν διστάζει να προχωρήσει σε ανοιχτή επίθεση σε όσες δυνάμεις στρέφονται κατά του ευρώ και της ΕΕ από αριστερά, με βάση τη θέση ότι αυτή τη στιγμή «ρίχνουν νερό στα σχέδια αδυνατίσματος του ΣΥΡΙΖΑ από το σύστημα»!

Πρόκειται για αναπαραγωγή των πιο σκοτεινών εποχών του αριστερού και κομμουνιστικού κινήματος, όπου η κριτική από τα αριστερά θεωρούνταν ότι βοηθά τον ταξικό αντίπαλο και έτσι ενοχοποιούνταν και καταστέλλονταν, με αποτέλεσμα να προχωρά η ενσωμάτωση της Αριστεράς. Προωθούν ακόμα και προβοκάτσιες (από το «η ΑΝΤΑΡΣΥΑ δεν κατεβαίνει στις εκλογές» μέχρι το «είμαι ΑΝΤΑΡΣΥΑ ψηφίζω ΣΥΡΙΖΑ») - αντίστοιχες καταγγελίες υπάρχουν και από το ΚΚΕ. Η ηγετική του ομάδα θέλει τη «σιωπή» μας, την πολιτική αυτοακύρωσή μας, δείγμα και των προθέσεών τους στην επόμενη φάση των εξελίξεων.

Το ΚΚΕ, επιμένει στη γραμμή «διόρθωσης της λαϊκής ψήφου», δεν προετοιμάζει το κίνημα για τις μάχες δείχνει να αντιλαμβάνεται την τροπή που παίρνει η πολιτική σύγκρουση και οι επιδιώξεις των αστικών κύκλων. **Υποτιμά την κυρίαρχη στρατηγική υπεράσπισης της παραμονής με κάθε θυσία στο ευρώ και την ΕΕ και της εφαρμογής των μνημονίων, εν πολλοίς τα θεωρεί ψευτοδιλήμματα!** Με την τακτική του ρίχνει νερό στο «σχέδιο ΣΥΡΙΖΑ», αδυνατίζει τη μετωπική συσπείρωση των αντι ΕΕ, αντικαπιταλιστικών και ταξικών δυνάμεων απέναντι στην επίθεση.

3.

Τα επίδικα αυτών των εκλογών.

Για μας η πραγματική διαπάλη, το πραγματικό «δημοψήφισμα» αφορά:

Α) Την απόκρουση και ανατροπή της καταγιμιστικής επίθεσης κεφαλαίου - ΕΕ - ΔΝΤ και της μνημονιακής πολιτικής και μέτρων ή στο πέρασμά τους τελικά υπό το άλλοθι της «επαναδιαπραγμάτευσης» και μιας άρρωστης ανάπτυξης με φτώχεια και υπερεκμετάλλευση. Στο να κάνουν οι εργαζόμενοι και ο λαός βήμα μπροστά, αριστερά και ανατρεπτικά ή να πισωγυρίσουν (υποκύπτοντας στην αντεπίθεση Δεξιάς και ΠΑΣΟΚ) ή να κάνουν σημειωτόν είτε με τις κυβερνητικές αυταπάτες του ΣΥΡΙΖΑ

είτε με και την καθηλωτική γραμμή του ΚΚΕ. Θα ηγεμονεύσει η αυταπάτη του «να μην μας πάρουν τουλάχιστον άλλα», ή θα ενισχυθεί η **δυνατότητα μιας γενικότερης πολιτικής χειραφέτησης από την αστική πολιτική** που θα δημιουργεί σημαντικές ρωγμές, θα παροξύνει την πολιτική κρίση και «για να μην πάρουν άλλα και για να πάρουμε πίσω όσα μας λήστεψαν»;

Β) στη διατήρηση ή τον αποφασιστικό κλονισμό της πρόσδεσης της ελληνικής κοινωνίας στο άρμα της ευρωζώνης και της ΕΕ. Αναμένονται ραγδαίες εξελίξεις στην ευρωζώνη, που προοιωνίζουν βάθεμα των κρισιακών φαινομένων (βλέπε Ισπανία), ιδιαίτερα γύρω από την εφαρμογή των απαιτήσεων για ισοσκελισμένους προϋπολογισμούς που επιβάλλει η Νέα Δημοσιονομική Συνθήκη της ΕΕ. Γύρω από αυτό το καθοριστικό ζήτημα, θα διαμορφωθούν σε μεγάλο βαθμό οι νέοι άξονες κοινωνικών και πολιτικών συμμαχιών και τα νέα ρεύματα ριζοσπαστικοποίησης, αλλά και θα δοκιμαστεί το σύνολο των δυνάμεων της Αριστεράς. **Το ζήτημα της ΕΕ αναδεικνύεται σε πρωτεύοντα κρίκο της σύγκρουσης, του αντικαπιταλιστικού προγράμματος και της δράσης του μαζικού κινήματος.**

Γ) Στο πώς θα αποκρουστεί η άμεση κλιμάκωση της επίθεσης, όπως ακριβώς επιβάλλουν οι «συμφωνίες» από τον συνασπισμένο και - παρότι τραυματισμένο - πλειοψηφικό και στρατηγικά ενοποιημένο αστικό μπλοκ σε συμμαχία με την τρόικα. Με πρόγραμμα δήθεν ανακούφισης μιας κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ, που θα «διαπραγματεύεται» στις Βρυξέλλες ενώ τα μέτρα και η κατάργηση των λαϊκών ελευθεριών θα τρέχουν; Ή με την ανερχόμενη δυναμική που «απελευθερώθηκε» και εκλογικά και **που ζητά ριζική αλλαγή της κατάστασης και της εφαρμοζόμενης πολιτικής;** Με μοχλό ένα ανασυγκροτημένο, ετοιμοπόλεμο, απειλητικό εργατικό κίνημα, με όπλα του τον μαζικό εκβιασμό και τα όργανα «πίεσης», ενότητας και εξουσίας του ή με το λαό στη γωνιά;

Δ) Στο αν θα συνεχιστεί ο συντονισμός των μαχόμενων δυνάμεων στους αγώνες και τις πολιτικές μάχες, οι απεργίες, η ανυπακοή και οι διαδηλώσεις, αν θα οξύνουμε την πολιτική τους αστάθεια ή αν όλα αυτά θα «παγώσουν» εν αναμονή των νέων συμφωνιών και της σταθερότητας. Αν ο αντίπαλος θα κερδίσει χρόνο να ανασυγκροτηθεί ή αν το ρήγμα που έχει επιφέρει ο λαός με τους αγώνες και την ψήφο του θα ενταφιάσει οριστικά το μνημόνιο, τους νόμους του, τη δανειακή σύμβαση, το ευρώ και την ΕΕ.

Για όλα τα παραπάνω, **η απάντηση για το «που θα πάνε τα πράγματα» έχει άμεση συνάρτηση με το ποιά αριστερά, ποιο πρόγραμμα και ποιο μέτωπο θα σταθεί απέναντι στο μαύρο συνασπισμό ΕΕ και κεφαλαίου.** Η αριστερά που προωθεί και οργανώνει το μέτωπο ρήξης και ανατροπής, τις εξεγέρσεις του οργανωμένου λαού, τη συνολική ανατροπή της επίθεσης, που συνδέει την πάλη για τα άμεσα με την αντικαπιταλιστική επανάσταση και τη σύγχρονη διεθνιστική, απελευθερωτική και κομμουνιστική προοπτική ή η αριστερά της διαχείρισης, της υποχώρησης στις πιέσεις του συστήματος, των αυταπατών για φιλολαϊκή ΕΕ και «ευρώ των λαών» που οδηγεί στη ακύρωση της λαϊκής θέλησης;

ΜΕ ΑΥΤΑ ΤΑ ΚΡΙΤΗΡΙΑ ΘΕΤΟΥΜΕ ΚΑΙ ΤΑ ΒΑΣΙΚΑ ΜΑΣ ΔΙΛΗΜΜΑΤΑ

ΣΕ ΑΥΤΕΣ ΤΙΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

- Ακύρωση, κατάργηση και ανατροπή ή «επαναδιαπραγμάτευση» του μνημονίου και της δανειακής σύμβασης;

· Ρήξη, ανυπακοή και ανατροπή του δημοσιονομικού σφαγείου της ΕΕ ή υποταγή και εφαρμογή του;

- Ολοκλήρωση της λαϊκής θέλησης της 6^{ης} Μάη με την αριστερά της συνολικής ανατροπής της επίθεσης, την ANΤΑΡΣΥΑ ή ευνουχισμός της με τις υπαναχωρήσεις του ΣΥΡΙΖΑ και την κοροϊδία της ανατροπής του μνημονίου χωρίς ρήξη με το ΔΝΤ και την ΕΕ ή με την Αριστερά της δραπέτευσης από τις μάχες του σήμερα (ΚΚΕ);

- Διαπραγμάτευση με τους δυνάστες μας για το μέγεθος της εξαθλίωσής μας ή ανατροπή τους για να ανασάνουμε και να ζήσουμε ανθρώπινα χωρίς μνημόνια, χρέος, ευρώ, ΕΕ, τραπεζίτες;

- «Μεταρρύθμιση - επανίδρυση» της ΕΕ ή αποδέσμευση και διεθνιστική συμβολή στη διάλυση της, για μια άλλη ισότιμη διεθνή συνεργασία των λαών σε αντικαπιταλιστική σοσιαλιστική βάση;

- Θα αφήσουμε ΝΔ, ΠΑΣΟΚ, ακροδεξιά να ανασυγκροτηθούν ή θα τους ανατρέψουμε τώρα αποφασιστικά με πολιτικό κίνημα και την αριστερά της ανατροπής;

- **«Ανάπτυξη» και «ανακούφιση» με μισθούς Βουλγαρίας, Κίνας** και ξεπούλημα της Δημόσιας περιουσίας ή έξοδος από Ευρώ - ΕΕ και αντικαπιταλιστική κοινωνική- πολιτική πορεία της χώρας σε όφελος των εργαζομένων και της νεολαίας;

- **Θα πάρουμε πίσω τα κλεμμένα από τα μνημόνια και θα αποτρέψουμε τα νέα μέτρα ή απλώς θα καθυστερήσουμε για λίγους μήνες την εφαρμογή τους;**

- «Προοδευτική Κυβέρνηση, με κορμό την Αριστερά» ή συμβολή σε ένα πανεργατικό - παλλαϊκό Μέτωπο Ρήξης, Ανατροπής και Νίκης; Κυβέρνηση διαχείρισης του συστήματος ή αγώνας για να περάσει όλος ο πλούτος και η εξουσία στα χέρια των εργαζομένων;

- Ευκαιριακή και σαθρή αριστερή εκλογική ενότητα και 'προοδευτική' κυβέρνηση (που θα καταρρεύσει και θα απογοητεύσει ξανά, όπως ο Συνασπισμός ΚΚΕ-ΕΑΡ) ή συμβολή σε ένα αντικαπιταλιστικό και ανατρεπτικό πρόγραμμα και μέτωπο;

- Να γίνουμε όλοι "δωρητές σώματος", ώστε να βγει ο ΣΥΝ/ΣΥΡΙΖΑ πρώτο κόμμα ή να βγει ενισχυμένη η ANΤΑΡΣΥΑ για να αλλάξουν ριζικά τα πράγματα στην Αριστερά, να γίνει πράξη ο διάλογος, η κοινή δράση;

4. Για την παρέμβαση της ANΤΑΡΣΥΑ στην εκλογική μάχη

Έχουμε επίγνωση ότι η μάχη θα είναι πολύ σκληρή και οι πιέσεις στο αντικαπιταλιστικό δυναμικό πολύ ισχυρές. Είναι φανερό ότι το εκλογικό αποτέλεσμα της 6^{ης} Μάη, ασκεί πίεση υπέρ μιας κοινοβουλευτικής κατά βάση τακτικής, που στο όνομα της άμεσης απάντησης θα αποσυνδέει τον αγώνα από το αναγκαίο αντικαπιταλιστικό και αντι-ΕΕ περιεχόμενο. **Έχουμε όμως εμπιστοσύνη στον πρωτοπόρο κόσμο του αγώνα, της αριστερής αντικαπιταλιστικής πτέρυγας και στην ικανότητά του να υπερβαίνει εκβιαστικά διλήμματα** (δέστε και αποτελέσματα φοιτητικών εκλογών). Στην ουσία, η πίεση προς την ANΤΑΡΣΥΑ, παρά το μικρό ποσοτικό βάρος της, φανερώνει την ειδική πολιτική ποιοτική βαρύτητα που έχει η ακύρωση «εν τω

γεννάσθαι» της αντικαπιταλιστικής αριστεράς για τις συστημικές δυνάμεις. Επομένως, **σημαντικό βάρος της αντιπαράθεσης με το ρεύμα αριστερής οπισθοχώρησης και ρεφορμιστικής ενσωμάτωσης, αντικειμενικά πέφτει στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ**. Τόσο στους αγώνες για την άμεση ανακούφιση των εργαζομένων, την απαλλαγή από τα δεσμά της τρόικα και του κεφαλαίου, όσο και για τον προσανατολισμό των αριστερών δυνάμεων και του λαού σε ένα αντικαπιταλιστικό δρόμο συνολικής ρήξης - αποδέσμευσης από ευρώ - ΕΕ, διαγραφής του χρέους και ρήξης με το κεφάλαιο, τα κέρδη και την ιδιοκτησία του.

Πάμε επιθετικά στη μάχη, με πολιτικό πλούτο, αυτοπεποίθηση και όπλα:

α) Το πολιτικό πλαίσιο - πρόταση μας, δηλ. το συνολικό αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα, που έχει επεξεργαστεί η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, με αιχμές το έξω από ευρώ-ΕΕ, τη **σαφή οριοθέτηση από ΚΚΕ και ΣΥΡΙΖΑ**, τη στράτευση στην υπόθεση της άλλης Αριστεράς και της ταξικής ανασυγκρότησης του εργατικού κινήματος. Πρέπει ιδιαίτερα να τονίσουμε ότι:

-το πρόγραμμα αυτό, ειδικά η στάση απέναντι στην ΕΕ, δεν είναι ιδεοληψία ούτε κάτι που το «βλέπεις μετά, σε δεύτερο χρόνο» αλλά **άμεσα αναγκαίο** για τον εξοπλισμό του λαού στη μάχη που έρχεται.

-δεν αφορά μόνο κάποια σημεία (το περίφημο πεντάπτυχο), αλλά έχει συνεκτική λογική **αριστερής αντικαπιταλιστικής διεξόδου από την κρίση** και την επίθεση, και σαφή σύνδεση με την επαναστατική προοπτική και την κομμουνιστική απελευθέρωση.

-απαντά και στην μαζική διάθεση «για μια ανάσα» που έχει ο καταχτυπημένος κόσμος της δουλειάς. Η «ανάσα» όμως αυτή δεν είναι τεχνητή υποστήριξη της αναπνοής, ούτε ευθανασία, λίγο πριν το οριστικό τέλος του. Αλλά συνδέεται, γι αυτό είναι και πιο δύσκολη, με την αποφασιστική ρήξη εδώ και τώρα με την αστική πολιτική, την ΕΕ και τα μνημόνια, όχι μόνο για να αναπνεύσουμε, αλλά και για να ζήσουμε.

β) Τη σαφή τοποθέτηση στα πολιτικά επίδικα, τις επιδιώξεις του αστικού μπλοκ και την αντικειμενική εκτίμηση του συσχετισμού δυνάμεων μπροστά στη νέα επίθεση. Δεν πρέπει να χάνουμε τον κύριο, τον ταξικό αντίπαλο. Αντιμετωπίζοντας αυτόν αποτελεσματικά αντιμετωπίζουμε και τη ρεφορμιστική, διαχειριστική γραμμή. **Από αυτή τη σκοπιά υπερασπίζουμε την πολιτική και οργανωτική αυτοτέλεια του αντικαπιταλιστικού προγράμματος και του περιεχομένου της ανατροπής ως άμεση, νικηφόρα (και όχι ασταθή), αναγκαία απάντηση στην επίθεση. Από αυτή τη σκοπιά τοποθετούμαστε στα πραγματικά διλήμματα αυτών των εκλογών, επιμένοντας στην ανάγκη του άλλου δρόμου, έξω από το ευρώ, της ΕΕ, τις αγορές και το σαπισμένο αστικό πολιτικό σύστημα, λογική που ως ένα βαθμό «επηρέασε» την αριστερόστροφη τάση του εκλογικού συσχετισμού και επέφερε ορισμένα ρήγματα και στην εσωτερική γεωμετρία της αριστεράς.**

γ) Τη σαφή στόχευσή μας **για άμεση κινητοποίηση του λαού**, αναβαθμίζοντας τις απαντήσεις μας για το πώς θα γίνουν αυτά που προτείνουμε, με ποιο κίνημα και ποια στάση του καθένα. Με σταθερό προσανατολισμό στο πώς θα νικήσουμε τον αντίπαλο, πώς θα κάνουμε το επόμενο βήμα.

δ) Την επιμονή μας στη συγκρότηση **μετώπου ρήξης και ανατροπής** και κοινής δράσης, ως επιτακτική απάντηση ενότητας των μαχόμενων αριστερών, αντισυστημικών δυνάμεων απέναντι στην καταστροφική για την αριστερά και το κίνημα λογική του «συνεχούς» είτε με τις ρεφορμιστικές είτε με τις διαχειριστικές τάσεις, στην ενότητα για αριστερή και κινηματική «συγκυβέρνηση» στη βάση ενός φιλο-ΕΕ συνασπισμού εξουσίας που προωθεί ο ΣΥΡΙΖΑ. Από αυτή τη σκοπιά καλούμε σε αποφασιστική εκλογική ενίσχυση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, σε απόρριψη των διλημάτων ανοχής του αριστερού κόσμου και του αγωνιζόμενου λαού στα σχέδια «αριστερής» διαχείρισης του μνημονίου και της ΕΕ.

ε) Με αυτό τον τρόπο απαντάμε στο ερώτημα - δίλημμα **για το «δεν νοιάζεστε ποιος θα βγει πρώτο κόμμα, η ΝΔ ή ο ΣΥΡΙΖΑ»;** Με κριτήριο δηλ. τη σφοδρή σύγκρουση που έρχεται, στη μια ή την άλλη εκδοχή και που για τη νικηφόρα αντιμετώπισή της απαιτείται η ολόπλευρη ενίσχυση της αντικαπιταλιστικής αριστεράς, των θέσεων, του προγράμματος και του μετώπου της, δηλαδή με ψήφο στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

στ) Από την άλλη μεριά, η παρέμβασή μας **δεν θα πρέπει να έχει χαρακτήρα:**

- αμυντικό, με λογική πολιιορκημένου φρουρίου που προσπαθεί να αντέξει, υπερασπιζόμενο γενικές αρχές

- αριστερού διεμβολισμού του ΣΥΡΙΖΑ, με αιχμή το «καμιά θυσία για το ευρώ» και το «αριστερό αντιευρώ μέτωπο», που προβάλλουν με ιδιαίτερη ένταση ορισμένα τμήματα της ριζοσπαστικής αριστεράς, και που καταλήγει με τον ένα ή τον άλλο τρόπο στην εκλογική συνεργασία ή την εκλογική ανοχή στο ΣΥΡΙΖΑ. Η αντίληψη αυτή, εκτός των άλλων, υποτιμά τη σημασία της αντι ΕΕ ρήξης-αποδέσμευσης. Και παρά τους όρκους της για το αντίθετο, με τη συνύπαρξη με την ηγεμονική φιλο ΕΕ γραμμή σε ένα ενιαίο μέτωπο εντός ή παράπλευρα του ΣΥΡΙΖΑ, αυτοακυρώνεται και ηττάται δραματικά όπως έχει δείξει και η ιστορική και η άμεση εμπειρία.

- ενδοαριστερού εμφυλίου, όπου ο αστικός αντίπαλος δεν θα υπάρχει και το μόνο μας μέτωπο θα είναι η αντιπαράθεση με το ΣΥΡΙΖΑ. Όπως είπαμε και προηγούμενα, δια της αντιπαράθεσης με το μαύρο μέτωπο, αποκαλύπτουμε τα όρια και τους συμβιβασμούς του ΣΥΡΙΖΑ και καλούμε στην υποστήριξη της ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

Υποστηρίζουμε την πρόταση και την προσπάθεια της ΑΝΤΑΡΣΥΑ να διαμορφωθεί μια όσο το δυνατόν **ευρύτερη εκλογική σύμπραξη με δυνάμεις που συμφωνούν ή προσεγγίζουν με το δικό τους τρόπο το αναγκαίο αντικαπιταλιστικό και αντιΕΕ προγραμματικό περιεχόμενο.**

ΔΙΑΤΥΠΩΝΟΥΜΕ ΛΟΙΠΟΝ ΤΟ ΚΕΝΤΡΙΚΟ ΜΑΣ ΣΥΝΘΗΜΑ:

Τώρα ΑΝΤΑΡΣΥΑ - Ανατροπή και όχι επαναδιαπραγμάτευση - Διαγράφουμε μνημόνιο - χρέος - ευρώ - ΕΕ. Όχι μόνο για να πάρουμε ανάσα, αλλά για να νικήσουμε φτώχεια και ανεργία. Με ισχυρή αντικαπιταλιστική Αριστερά και δυνατό μαζικό λαϊκό κίνημα.

ΚΑΙ ΤΟΝ ΠΟΛΙΤΙΚΟ - ΕΚΛΟΓΙΚΟ ΜΑΣ ΣΤΟΧΟ:

Να διευρύνουμε την πολιτική επιρροή και υποστήριξη που κατακτήσαμε ως ANΤΑΡΣΥΑ το προηγούμενο διάστημα, να κερδίσουμε μαζικότερη και σαφέστερη τοποθέτηση των εργαζομένων και της νεολαίας υπέρ του αντικαπιταλιστικού προγράμματος και του άλλου δρόμου. Ως εκλογικό στόχο θέτουμε τη σταθεροποίηση της επιρροής και των ψήφων της ANΤΑΡΣΥΑ, και την αξιοποίηση όλων των δυνατοτήτων υπέρβασής τους.

Η επίτευξη ενός τέτοιου στόχου αναδεικνύει την ANΤΑΡΣΥΑ σε σταθερό και δυναμικό παράγοντα επίδρασης στις μετεκλογικές εξελίξεις και στην αριστερά και στο κίνημα.

5. Για την αριστερή κυβέρνηση

Δεν μιλάμε υποθετικά αλλά με βάση τον συσχετισμό δύναμης που διαμορφώνεται. Με αυτή την έννοια και εκτός των όσων συζητήσαμε στην προηγούμενη ΠΕ σημειώνουμε:

-Κυρίαρχο για μας είναι το **περιεχόμενο της αριστερής πολιτικής** που περιγράφουμε και που είναι σήμερα αναγκαίο για τα λαϊκά συμφέροντα. Κάθε συζήτηση που συζητά για κυβέρνηση χωρίς να θέτει το προγραμματικό της περιεχόμενο, τη θεωρούμε αποπροσανατολιστική και επικίνδυνη.

-Επιμένουμε στην **ανοιχτή διαφοροποίηση από τον κυβερνητισμό της αριστεράς**, ειδικά όταν αυτός, όπως συμβαίνει σήμερα, υποτιμά το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα, τους πραγματικούς πολιτικούς συσχετισμούς και τον αντίπαλο, τη δυνατότητα και το επίπεδο λαϊκής οργάνωσης και κινητοποίησης. Εξάλλου, κάνοντας «συγκεκριμένη ανάλυση της συγκεκριμένης κατάστασης», στις επόμενες εκλογές μόνο κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ (και όχι γενικώς αριστερή) με στήριξη ή ανοχή δυνάμεων κεντροαριστερών (π.χ. ΔΗΜΑΡ) ή συντηρητικών (π.χ. Ανεξάρτητοι Έλληνες) μπορεί να γίνει, με δεδομένο το συσχετισμό στο αστικό στρατόπεδο και την άρνηση του ΚΚΕ να τη στηρίξει. Γι αυτό ο ΣΥΡΙΖΑ μιλάει όλο και περισσότερο για 'προοδευτική' κυβέρνηση.

-Δεν αποφεύγουμε να απαντήσουμε στο **ζήτημα της εξουσίας**. Θέση μας είναι ότι το εργατικό και λαϊκό κίνημα πρέπει να είναι ικανό να επιβάλει τη δική του εξουσία και κυβέρνηση. **Η Αριστερά πρέπει να στοχεύει σε θεσμούς λαϊκής εξουσίας και εργατικού ελέγχου, το τσάκισμα συνολικά της εθνικής και υπερεθνικής κρατικής μηχανής**, τη σύνδεση του ερωτήματος της κυβερνητικής εξουσίας με μια σύγχρονη επαναστατική στρατηγική, με ρήξη με το κεφάλαιο και τον ιμπεριαλισμό.

-**Μας καλύπτει απόλυτα η θέση της ANΤΑΡΣΥΑ**, όπως διατυπώθηκε μετά τη συνάντηση με το ΣΥΡΙΖΑ:

«Η οποιαδήποτε συμμετοχή της αριστεράς σε κυβέρνηση κάτω από τον έλεγχο και μέσα στα όρια της τρόικα, της ΕΕ, των τραπεζών και των μεγάλων επιχειρήσεων, με επαναδιαπραγμάτευση και όχι ριζική ανατροπή και καταγγελία των δανειακών συμβάσεων, των μνημονίων και των ασφυκτικών ορίων που θέτουν «το σύμφωνο για το ευρώ» και η γενικότερη πολιτική της ΕΕ, θα την οδηγήσει αργά ή γρήγορα, σε ενσωμάτωση και ήττα. Θα διαψεύσει τις λαϊκές προσδοκίες και ελπίδες», και με βάση αυτή κινούμαστε.

- Λέμε ξεκάθαρα ότι **δεν συμμετέχουμε, ούτε στηρίζουμε οποιαδήποτε κυβέρνηση κινείται εντός των πλαισίων της ΕΕ και του κεφαλαίου.**

Σε κάθε περίπτωση μέτρο και κριτήριο της στάσης μας είναι το αναγκαίο εργατικό αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα, οι εργατικές και λαϊκές διεκδικήσεις και το κατά πόσο υπηρετούνται.

.

.....

Η Π.Ε. του ΝΑΡ, 19 Μάη 2012

[Tweet](#)
